

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

letošní rok, věnovaný připomínce fatimského výročí, je rokem vhodným pro oživení mariánské zbožnosti. Tato zbožnost je pro pravý křesťanský život velmi důležitá, protože nás co nejužěji připoutává ke Kristu. Panna Maria je skrze své Bohomateřství z lidí Kristu nejbližší, proto se k Němu nemůžeme dostat blíže ani svými vlastními silami, ani skrze jiného tvora, leč skrze ni.

Chceme se tedy více zaměřit na projevy lásky a úcty k naší nebeské Matce a vyprošovat si na ní milost mimořádné ochrany v současné bezbožnosti.

Hlavní mariánskou událostí je pouť našeho Kněžského bratrstva do Fatimy, které se však nemá každý možnost zúčastnit. Ale s hojnějšími mariánskými pobožnostmi počítáme i u nás doma. 13. května – ve výročí prvního zjevení Panny Marie – bude pěší pouť z Včelné u Českých Budějovic do Říмова, v týž den bude i mše sv. s fatimskou pobožností v Brně.

K uctění Panny Marie Fatimské bude po priorátech a kaplích našeho distriktu putovat její socha, tato vznešená návštěva bude spojena vždy s patřičnou pobožností. K nám doputuje na sklonku léta.

Růžencová slavnost jen několik dní před výročím říjnového (ve Fatimě posledního) zjevení bude rovněž věnována připomínce Fatimy – vždyť posvátný růženec a velká zaslíbení pro ty, kteří se ho modlí, jsou kromě jiných zjevení i jedním z nejdůležitějších poselství Fatimy.

Vhodným propojením všech akcí a událostí je právě modlitba posvátného růžence, společná modlitba v rodinách, která je zdrojem mimořádných milostí a ochrany dle zaslíbení Panny Marie, a to nejen ve Fatimě. Charakter společné modlitby růžence má i desátek obětovaný v rámci Růžencového křížového tažení, jehož členy je větší část věřících a rodin v našem apoštolátu. Osobně věřím, že požehnání pro náš apoštolát a kněžská a řeholní povolání s tímto vyjádřením důvěry k Matce Boží velmi úzce souvisí. Těm, kdo se s námi tento desátek ještě nemodlí, mohu účast v Růžencovém křížovém tažení vřele doporučit. Za všechny účastníky tohoto modlitebního tažení obětuji na první sobotu v měsíci mši sv., což je vhodná příležitost i k projevům úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jak si Panna Maria ve Fatimě přála, včetně vykonání pobožnosti pěti prvních sobot, kterou Panna Maria spojila se zaslíbením mimořádné ochrany pro spásu duše, pro nejdůležitější cíl našeho pozemského života.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání biskupa Msgr. Alfonsa de Galarrety při udělování nižších svěcení v semináři v Zaitzkofenu dne 1. února 2017

(překlad německého přetlumočení s přihlédnutím
k francouzskému originálu)

Velmi drazí spolubratři v kněžství, drazí kandidáti svěcení, drazí věřící,

nižší svěcení představují již skutečný podíl budoucího kněze na svátosti svěcení. Je to stupňovitý podíl na kněžské milosti, na kněžském charakteru. A v důsledku toho, jak říká sv. Tomáš Akvinský, je minorista, tedy ten, kdo přijal nižší svěcení, již spolupracovníkem Božím. A je to skutečně, jak pokračuje sv. Tomáš, úkol, který je ze všech nejvíce božský. Velmi krásný a útešný pro kněze je ten aspekt, že svěcením, resp. oním stupňovitým přiváděním ke kněžskému svěcení, se stává zvláštním způsobem dítětem Mariiným a spolupracovníkem Panny Marie. Stává se tím Mariiným služebníkem a apoštolem. A tak, myslím, můžeme říci, že poselství z Fatimy je sice jistě určeno všem lidem, ale zcela zvláštním způsobem katolické hierarchii, katolickým kněžím.

Poselství určené zvláště kněžím můžeme shrnout v několika myšlenkách. Nejprve: mateřské Srdce Panny Marie poukazuje na závažnost bludu a hříchu. Neboť blud a hřích představují největší zlo a jsou urážkou Boží, nekonečné Boží velebnosti, urážkou našeho Vykupitele Ježíše Krista, urážkou Srdce blahoslavené Panny Marie. (Panna Maria zdůraznila, že Rusko rozšíří svoje bludy.) A dnes zjišťujeme, že se rozšířil především hřích ateismu, opuštění Boha, odmítnutí Boha, odpadu od Boha, a to se všemi důsledky. Již v roce 1920 komunistické Rusko oficiálně zavedlo potrat, tedy před téměř jedním stoletím. Dnes jasně vidíme, jak se tento státní ateismus, toto pronásledování pravého náboženství a veškerého náboženství vůbec všude hrůzně rozmohly.

Druhá myšlenka: Fatima nám zjevuje prostřednictvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie, všeobecné prostřednictví Panny Marie, jejího Srdce; to znamená, že všechny milosti, ať již časné, nebo věčné, jsou nám lidem zprostředkovávány skrze Srdce Mariino. Fatima ukazuje, že prostřednictvím Panny Marie, které, na což nezapomeňme, bylo na II. vatikánském koncilu odmítnuto (resp. nebylo oficiálně přijato), není nic jiného než všeobecné mateřství Panny Marie. Kněží tedy bojují proti bludu a hříchu, čili proti zlu, čímž zprostředkují pravdu a milost; mají tak úlohu prostředníků a jsou spolupracovníky Srdce Panny Marie.

Panenské Srdce Panny Marie se zjevuje ve Fatimě mezi Kristem a Církví ve světě, což ukazuje na její všeobecné prostřednictví, a kněží jsou tedy povoláni, aby spolupracovali, podíleli se na tomto všeobecném prostřednictví Panny Marie.

Třetí myšlenka, kterou nám poskytuje Fatima, je úcta k Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Tato úcta je nám dána jako prostředek proti hříchu, proti bludu a proti následkům hříchu, což je válka, ničení rodin, pronásledování, především však zavržení mnoha a mnoha duší. Současně nám Panna Maria zjevila, že je vůle Boží, aby se na celém světě zavedla úcta k jejímu Neposkvrněnému Srdci. A rovněž je to spojeno s příslibem, že ti, kteří tak činí, dosáhnou spásy; budou tedy obdarováni zvláštní Boží láskou. Ve druhém fatimském tajemství ukázala Panna Maria dětem peklo. Řekla jim: „Viděly jste peklo, kam se dostávají duše hříšníků. K tomu, aby byly spaseny, aby se obrátily, přeje si Bůh zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“ Co jiného je posláním kněží, hierarchie a Církve než obrácení a spása duší? Zde je prostředek. Kněz je určen pro kult, je pro kult ustanoven, a musí proto šířit úctu k Neposkvrněnému Srdci Mariinu, neboť i ta je kultem. Kněží musí přivádět duše k zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Co znamená tato úcta? Znamená směřování vůle k pohotové službě Bohu. Je to zasvěcení se, takže úcta k Panně Marii znamená vstoupit do služby Mariiny a tímto způsobem pracovat na šíření jejího království v duších. K tomu slouží zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, je to výborný akt ctnosti zbožnosti.

Čtvrtá myšlenka z fatimských poselství, to je vítězství Panny Marie. Řekla: „Nakonec moje Neposkvrněné Srdce zvítězí. Rusko se obrátí a nastoupí doba míru.“ Poselství z Fatimy je tedy i poselství naděje a útěchy, poselství síly a vítězství. V těchto slovech je zahrnut prostředek: „nakonec“, tj. skrze tento prostředek, dospějeme k vítězství; bude to skrze kříž, skrze utrpení, jak Panna Maria dětem ukázala. Sv. Pavel říká v epištole (2 Kor 1,5 – pozn. překl.): „Neboť jako utrpení Kristova plynou hojně na nás, tak hojná jest skrze Krista i útěcha naše.“ Podílem na kříži našeho Pána budeme mít podíl i na útěše, na vykoupení, na jeho vítězství. Takže kněz je povolán, aby spolupracoval na díle vykoupení, což znamená, že má též být zcela důvěrným způsobem spolupracovníkem Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

V životě a v poslání tří dětských vizionářů z Fatimy můžeme spatřovat obraz služby kněze Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Kněz má dodávat útěchu našemu Pánu Ježíši Kristu a Neposkvrněnému Srdci Mariinu. „Alespoň ty mě utěšuj.“ Tuto útěchu můžeme dávat láskou k modlitbě, láskou k vnitřní oddanosti, láskou k rozjímání. Kněz se musí podílet na obnově spravedlnosti, lásky k Bohu, na smírné oběti našeho Pána Ježíše Krista, přinesené za hříchy zejména utrpením, křížem, smrtí na kříži. Ježíš Kristus přinesl na kříži smírnou oběť za

urážky, kterých se dostává Bohu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie od hříšníků, a kněz má zde nyní spolupracovat a přijmout za svůj úkol, aby se na konání smíru podílel a k tomuto postoji přiváděl duše. A k tomu patří to, že duše přivádí k lásce k Panně Marii, že obeznamuje lidi s Neposkvrněným Srdcem a učí lidi je milovat. Toto působení přispěje k obrácení hříšníků. Tato úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie má moc a je nejsilnějším prostředkem k trojí činnosti: k obrácení hříšníků, k dosahování křesťanské dokonalosti a posvěcování duší a k dosahování spásy duší v Církvi, ve světě.

Milí spolubratři, milí seminaristé, musíme velkodušně a statečně odpovědět na výzvu, kterou nám adresuje Panna Maria ve Fatimě, totiž abychom přiváděli duše k jejímu Neposkvrněnému Srdci, abychom šířili úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci a abychom se sami zasvěcovali Neposkvrněnému Srdci, z tohoto zasvěcení žili a povzbuzovali duše k zasvěcování se Neposkvrněnému Srdci Mariinu. To je neocenitelný, mocný prostředek ke znovuvybudování víry, která je tolik pošlapávána, a k překonání církevní krize, krize víry. Buďme tedy služebníky a apoštoly Neposkvrněného Srdce Panny Marie a zbytek nám Bůh přidá.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

40 let francouzského distriktu Rozhovor s P. Christianem Bouchacourtem

(P. Christian Bouchacourt, superior francouzského distriktu Kněžského bratrstva sv. Pia X., v rozhovoru s P. Philippem Toulzou pro časopis *Fideliter*, č. 234/listopad–prosinec 2016; překlad z německé verze na internetových stránkách FSSPX ze 17. 1. 2017)

(*Úvodní pozn. německého překladatele:* 15. srpna 1976 byl založen francouzský distrikt Kněžského bratrstva sv. Pia X. Současnému superiorovi distriktu P. Christianu Bouchacourtovi bylo při tomto výročí ze strany časopisu *Fideliter* položeno několik otázek, jejichž znění s odpověďmi jsme zde pro čtenáře *Mitteilungsblattu* přeložili.)

Tento (francouzský) distrikt nyní tedy existuje již 40 roků. Jaké myšlenky Vás v této souvislosti napadají jako první?

Především je to velká vděčnost za pobídku, kterou dal náš zakladatel, arcibiskup Marcel Lefebvre, v „horkém“ létě roku 1976, a za mši sv. v Lille... Odtud vše vzešlo. Děkujeme Bohu za Kněžské bratrstvo, které se následně stále více upevňovalo ve světě, který se více a více odkřesťanštuje a stále více odpadá od víry. Děkujeme nebesům také za milosti, jež na nás vylilo během těchto čtyř desetiletí.

Bez všech těch, kteří zde byli před námi, by nebylo možné nic, bez spřátelených kněží, bez laických sdružení. Obzvláště nesmíme zapomínat na ty kněze, kteří během II. vatikánského koncilu a v době, kdy všude ve Francii zuřil modernismus, nesmírně trpěli. Nejprve tu a tam někteří kněží a věřící zachovávali tradici lokálně. Potom přišlo Kněžské bratrstvo a díky nim našlo příhodné podmínky; od nich se mu dostalo podpory. Z těchto rodin vzešlo mnoho povolání.

Jaké byly největší pokroky za těchto 40 let apoštolátu?

Řekl bych to takto: pronikání tradičního katolicismu ve Francii díky něčemu na způsob kapilárního účinku. Skutečnost byla taková, že koncilem bylo narušeno ústrojí, propojení mezi křesťany. S tradicí všechno opět pozvolna srůstá.

Krásné je to, že jsou to především rodiny. Rodiče rádi přijímají děti, které jim Pán Bůh daruje. Přinášejí velké oběti pro výchovu svých dětí. Postupně vznikají opět pravé katolické rodiny, z nichž potom pocházejí zase nové rodiny – a také řeholní a kněžská povolání. Rodiče opět vstupují do boje, který vedli jejich předkové.

Obnova přichází ve velké míře ze škol: ze škol Kněžského bratrstva sv. Pia X., ze zařízení školských dominikánek (kongregace v Brignoles a ve Fanjeaux) atd., které jsou zcela jednoduše nezbytné pro znovuvybudování křesťanstva, pro vytvoření malé katolické elity – ve spolupráci s rodiči –, která se snaží o to, aby svým působením v pracovní sféře prozařovala společnost, jako řemeslníci, dělníci, v různých povoláních. Školy jsou „noviciáty křesťanství“, řekl Adrien Bourdoise (1584–1655), zakladatel semináře Saint-Nicolas-du-Chardonnet v Paříži.

Přesně toto je míněno, když hovoříme o novém budování cestou kapilárního účinku. Tato malá světla svítí v temnotě, dávají naději na nový život. Distrikt procházel přirozeně i zkouškami, i Církev přece zažívá bouře, které byly do té doby neznámé, a protože jsme částí Církve, stojíme rovněž uprostřed bouře. K těmto zkouškám patří například také bolest nad odchodem jistých spolubratřích. Vede-li cesta po horském hřebeni, sklouzávají někteří nalevo a někteří napravo. A samozřejmě myslíme na všechny členy Kněžského bratrstva, kteří zemřeli, a modlíme se za ně.

Dějiny Kněžského bratrstva jsou jako růženec složený ze zkoušek a to platí i pro francouzský distrikt. Ale ze všech trápení vyšlo naše společenství pokaždé ještě více posílené.

Co je vlastním úkolem Kněžského bratrstva sv. Pia X.?

Již dlouho před vypuknutím církevní krize chtěl arcibiskup Lefebvre založit dílo ke vzdělávání a posvěcování kněží. Když se po II. vatikánském koncilu mše sv. a kněžství ocitly v nebezpečí, byla to pro něj příležitost k založení tohoto díla pro udržení tradičního kněžství a tradiční mše.

Lze tedy říci, že Kněžské bratrstvo vzniklo kvůli krizi, avšak ne v první řadě s cílem se proti krizi stavět. Jeho podstatným cílem je posvěcování kněžstva. Protože se však tomuto posvěcování ostudnými vlivy po koncilu bránilo, a také z důvodu špatných novot, našel se odpor vůči modernismu uprostřed srdce Kněžského bratrstva a je tam ještě i dnes.

Diecézní semináře se vyprazdňují. Na tom je vidět, že koncil Církve velmi hluboce zasáhl. V našich vzdělávacích zařízeních se však, dnes stejně jako dříve, objevují povolání. Je to „zázrak“ milosti, že tito mladí lidé opouštějí svět, jako je ten náš, aby se zcela darovali Bohu. Za to musíme být vděční. Od posvěcování kněží se odvozuje síla duší, které k nim přicházejí, a význam naší země.

V Kněžském bratrstvu sv. Pia X. nepodléhají semináře superiorovi distriktu země, v níž se nacházejí. Jsou mezinárodní a podléhají generalátu. Mnoho našich seminaristů v našem Seminárii sv. faráře arského ve Flavigny-sur-Ozerain jsou ovšem Francouzi. Pro superiora francouzského distriktu je Flavigny něco jako „zřítelnice oka“. Tak to bylo i v Argentině, kde jsem byl předtím superiorem distriktu: byl tam Seminář P. Marie Spoluvykupitelky v La Reja, poblíž Buenos Aires, a jako superiorovi distriktu mi právě z těchto důvodů ležel na srdci. Seminář je pro distrikt vždy znamením naděje.

Má tento distrikt v rámci Kněžského bratrstva nějaký zvláštní charakter?

Distrikt je něco jako skvělá loď na hlubokém moři, která získává duše pro Boha. Vášniví vojáci pracují na lodním můstku. Čítá přibližně 160 kněží a více než 30 bratří. Naši bratři jsou pomocníky kněží a pracují s obdivuhodnou velkodušností. Distrikt má také 15 oblátek, které nám kněžím pomáhají v duchu skromné zdrženlivosti. A dále je tu asi 600 členů třetího řádu. Tito věřící žijí ve světě, ale modlí se za nás kněze, obětují svůj život a plnění stavovských povinností pro posvěcování svých pastýřů. Mají podíl na duchovních dobrech naší rodiny.

Sestry Kněžského bratrstva pracují v našich priorátech, školách, obecně v našich pobočkách. Tato kongregace je pro naše kněze vynikající podporou. Jsou jakoby duší našich domů, modlí se za nás, mají podíl na našem apoštolátu a podporují nás i v materiálních úkolech.

Z řeholních společenství, která nepatří ke Kněžskému bratrstvu, která jsou však s námi spřátelená, bych rád jmenoval zejména rozjímavá či polorozjímavá společenství. Hrají důležitou úlohu, i když spíše ve skrytosti. Všude, kde byl arcibiskup Lefebvre „normálním“ biskupem, povolával do své diecéze kontemplativní společenství, aby této diecézi vyprošovala milosti. Zde chci

jmenovat karmelitky, klarisky, kontemplativní dominikánky, benediktinky a také františkánky z Le Trévoux; doufám, že jsem nikoho nevynechal.

Existují ještě jiná společenství, která zde nejmenuji: činná ženská společenství, jako školské dominikánky, Sestry sv. Jana Křtitele, nazývané „sestry z Rafflay“, řeholnice z Méridy (Sestry Proměnění), potom mužská společenství, která hledí stejným směrem jako my – v Morgonu (kapucíni), Bellaigue (benediktini), Méridy (Bratři Proměnění), Caussade (Spolupracovníci Krista Krále) –, a všichni ti, na něž jsem nyní dost možná ani nepomyslel.

Jsou tu i díla pro věřící?

Přesně tak. Nesmíme zapomenout na různorodá apoštolská díla, která se v distriktu rozvíjejí stále více (Eucharistické křížové tažení, skauti, Katolické hnutí mládeže Francie [MJCF], bratrstva, Konference sv. Vincence, Militia Mariae, Militia Immaculatae...).

Je třeba zmínit i velká výroční setkání našeho distriktu. Jsou to příležitosti pro apoštolát, ale podávají také svědectví o životaschopnosti této sítě, jež se postupně opět nově buduje. Například pouť z Chartres do Paříže je opravdu poutí obětí a skrze nebesa našemu distriktu uděluje mnoho milostí. Pout' do Lurd je pout' plná vroucnosti a při ní proudí nemocní a rodiny k Matce Boží, která uzdravuje rány našeho srdce. Letní akademie vzdělává rozum a posiluje vůli ke vzdělávání apoštolských duší a ke znovuzískání „území“.

Celkově vzato je to křesťanský svět v malém, který se opět nově buduje.

Je toto znovubudování i materiální?

Díky velkorysosti tradičních katolíků dostalo Kněžské bratrstvo prostředky ke svému šíření a k rozmnožování získaného. Dnes je ve Francii 36 priorátů, 34 škol, 13 pastoračních středisek v řeholních domech, 5 exercičních domů, jeden univerzitní institut a jeden domov pro seniory, Brémien-Notre-Dame.

Dříve byly díky velkodušnosti katolíků zřizovány kostely a fary. Dnes je tomu zase tak. Všechno se zbuďovalo díky Prozřetelnosti a díky štědrosti věřících. Někdy zůstávají dobrodinci v anonymitě.

Otče, již půldruhého roku jste superiorem distriktu. Co Vás napadá, když se ohlédnete zpět?

Superior distriktu je pro své kněze něco jako farář. Proto je jeho hlavním úkolem starat se o ně. Na kvalitě jeho kněží závisí svatost věřících, kteří jsou mu svěření. A to je moje hlavní starost.

Mám velkou úctu k oddanosti svých kněží. Zcela se odevzdávají službě duším, cestují po celé Francii, aby šířili Kristovo království. Distrikt, to jsou kněží, bratři, oblátky a věřící, kteří chodí do našich mešních center. Většina jsou Francouzi.

Cézar řekl o Galech, že svůj čas tráví tím, že mezi sebou bojují. I o dva tisíce let později zůstal národ stejný, co se toho týče. Francouz zůstal Galem: vyzývavým, nadávajícím, bojovným.

Tak nadaný a bojovný národ je jistě bohatstvím, ale představenému, který musí všechnu tuto energii ve službě našemu Pánu usměrňovat, někdy běhá mráz po zádech.

Když nyní rozšíříme pohled zcela všeobecně na Církev ve Francii, jaká zjištění můžeme učinit pro přítomnost a jaké vyhlídky se ukazují pro budoucnost?

Církev ve Francii je zcela objektivně v bankrotu. Farnosti se zavírají nebo spojují. Kostely se rozpadají, některé se likvidují, jiné se přestavují na obytné domy. Také kláštery se nabízejí na prodej.

Vytváří se jistá prázdnota. Z toho profituje islám, ten se probouzí, rozvíjí a vyplňuje onen prázdňý prostor. Je to ale vlašnost křesťanů, která připravuje cestu islámu, je to ústup katolíků, nemravnost, která se všude šíří, odpad společnosti od víry. Typickými známkami odpadu od víry jsou smrtelné státní zákony, povolující potraty, rozvody, protipřirozené „sňatky“... Dramatické je na tom to, že církevní autority mlčí. Je to oblast ve stavu nouze, kde chybí elity, v níž neexistuje již žádné vedení.

Role Kněžského bratrstva v této souvislosti je rolí hořčičného semínka z evangelia. Naše domy musí být malými hořčičnými semeny, která čerpají svůj život ze mše svaté (ta je vynikajícím způsobem apoštolská) a snaží znovu vybudovat to, co bylo zničeno; předmostí odporu, ale i opětného ovládnutí. Je naděje, že Pán Bůh díky tomuto pozvolnému znovuovládnutí jednoho dne vzbudí z řad svých věřících duše, které budou schopné dát situaci opět do pořádku: kněze, řeholní osoby, katolické vůdčí síly.

Nechcete říci pár slov k nadcházejícím prezidentským volbám?

Jako vždy existuje na tento post mnoho kandidátů. Nicméně – je lhostejno, na které „politické pozici“ stojí: kandidát, který nechce postupovat proti nanejvýš nespravedlivým zákonům povolujícím potrat, protipřirozené svazky atd., je odsouzen k neúspěchu. Tyto zákony totiž naší zemi přinášejí neštěstí. Zbývá jen doufat, že jednoho dne se nějaký státník vydá touto cestou. Není to nemožné, i když je to, lidsky viděno, obtížné.

Zůstává naděje, že jednoho dne bude ve Francii opět vybudována autorita. Obnova politické autority ale zůstává iluzorní, jestliže se nesejde s ozdravením Církve – a Církev se může uzdravit jen prostřednictvím tradice. Přemílání frází našimi biskupy zaniká v přemílání frází u politiků. Již nejsou vnímatelní. Jaká zodpovědnost!

Co myslíte: jak bude vypadat budoucnost a jaké rady můžete dát?

Dnes je velké pokušení ztratit odvalu: „K čemu to všechno?“, „Stejně je vše ztraceno!“ Toto pokušení je naším nejhorším nepřítelem. Nesmíme složit zbraně.

S pomocí Boží je možné všechno, můžeme tedy také říci: „Yes, we can“; „Ano, my to zvládneme“, a tentokrát pro dobrou věc.

Náš Ochránce, náš Otec, jenž je na nebesích, je všemohoucí. Bdí nad svými dětmi. Když konáme svou práci, bude si námi posluhovat, aby šířil své království.

Prosím věřící, aby jednotně stáli za svými kněžími, aby je podporovali. A také se musí dále vzdělávat. Časopis *Fideliter* a nakladatelství *Clovis* jsou k tomu výbornými prostředky. Je také důležité uvést ve známost naše „okna“, tedy internetové stránky *DICI* a *LPL*.

Kdy skončí krize, která otrásá Církví? Nevíme. Ale to není důležité. Pracujme, buďme připraveni, s nohama na zemi a s hlavou v nebesích. Modleme se společně s našimi dětmi za povolání. Potom bude naše malá armáda s Boží milostí a s pomocí naší milé Paní vítězná.

Zdroj: La Porte Latine (oficiální webové stránky francouzského distriktu FSSPX).

Rozhlasové interview s Msgr. Bernardem Fellayem z 26. ledna 2017; otázky kladl P. Alain Lorans (výňatek)

Otázka: Na úvod jste řekl, že boj myšlenek je stále týž, a na závěr svého setkání s papežem Františkem v loňském roce jste prohlásil, že naukové rozhovory budou pokračovat, že biskupové budou vizitovat Vaše semináře a diskutovat o otázkách jako náboženská svoboda, ekumenismus, nová mše. Postupují tyto rozhovory skutečně kupředu? A dále, ve světle všeho, co jste nám právě řekl, myslíte si, že tyto rozhovory jsou k něčemu dobré?

Biskup Fellay: K první otázce, zda to pokračuje; odpověď zní: ano, pokračuje. Nastalo určité přerušování, to však bylo dáno pořadím záležitostí, ale tyto rozhovory se opět obnovují a pokračuje se v nich. Zajímavé na tom je, že oba, Řím i my, to tak chceme. Chceme tyto rozhovory. Možná nemáme přesně tentýž cíl, ale myslím, že se na konci přesto sejdem. Proč? Protože je to pro nás velice důležité a dávali jsme to také od začátku na srozuměnou, když jsme řekli, že máme problémy s jistými výroky koncilu, ne osobní, nýbrž proto, že tyto výroky jsou v rozporu s tím, co Církev říkala a činila, s naukou a praxí Církve. V tom spočívá náš problém. Když na jedné straně trváme na tom, že Církev je neomylná, musíme se s tímto problémem vypořádat. Je-li neomylná, jak by si pak mohla najednou protirečit? Existují tedy závažné problémy, které

nelze vyřešit jednoduše ve jménu autority. Nelze se prostě spokojit s tím, že promluvila autorita, a proto: Amen. „Roma locuta, causa finita.“ Ne... Samozřejmě může tato autorita, a to uznáváme, být vybavena neomylností, která je zcela mimořádnou výsadou od Pána Boha, ale je tu jedna podmínka! A tato podmínka je sepětí autority s pokladem víry, se souhrnem pravd, které jsou jí Pánem Bohem svěřeny. A tato autorita má za úkol je předávat dále. Uchovávat a předávat. Tento poklad víry neporušeně uchovávat a věrně předávat. Existuje tedy něco naprosto objektivního, co tuto autoritu přesahuje a má nad ní vládu. Ona nemůže svévolně rozhodovat, co se jí na tomto pokladu víry líbí nebo nelíbí. Ne, to nejde! To je onen velký problém, který předkládáme v Římě ohledně těchto otázek ke koncilu.

Otázka: Z toho, co jste řekl, můžeme vyzorovat Váš zásadně nesouhlasný postoj k *Amoris laetitia*, která vnáší neklid do toho, co předtím bylo jasné a jednoznačné. Jsou naukové rozhovory v této souvislosti nějak užitečné?

Biskup Fellay: Ano, to jsou. Možná ne hned. Naproti tomu z dlouhodobého hlediska jsou to však přece jen myšlenky, které lidi vedou a řídí. V životě lidí má omyl tragické důsledky, především omyl v nauce. V případě morálního omylu vidí člověk ihned následky. Čistě naukový omyl člověk rozpozná podle následků. Když někdo popírá Trojici, nejsou ihned vidět praktické důsledky, to, v jaké praktické oblasti z toho vzejde nějaká morální chyba, ale to přijde. Je působivé už jen vidět, jak spolu všechno souvisí. Víra je jako svetr, všechna očka musí do sebe zapadat. Pokud se jedno očko uvolní, celá pletenina se rozpadne a nakonec nezbude nic. Udržet v momentálním zmatení tyto velké principy, připomínat je, zcela jednoduše je připomínat, už to je důležitá záležitost. Není hned vidět nějaký bezprostřední efekt. Ale dlouhodobě bude účinek slít, bude se prosazovat. To však předpokládá, že v boji nepolevíme.

V tomto smyslu si myslím, že je nanejvýš důležité, že je Řím srozuměn s rozhovory. Nejsou jen srozuměni, ale říkají nám, že musíme mluvit. A také zde je něco nového po nyní již roce a půl, dvou letech. Vytváří se nová situace: v těchto rozhovorech se Řím nesnaží, nebo již nesnaží, vnucovat nám tento moderní směr ekumenismu, náboženskou svobodu, *Nostra aetate* a dokonce ani liturgickou reformu. Tyto čtyři body byly pro nás vždy největšími spornými body, již 40 až 50 let, od počátku. A nyní nám najednou říkají: „Ano, o tom musíme skutečně diskutovat.“ Na jedné straně uznávají, že zde byly omyly, zlořády, excesy, nejdou však tak daleko, aby nám řekli, že koncilní text je chybný, ale uznávají, že je tu něco špatně. Uznávají, že tu jsou dvojznačnosti, které se musí odstranit. A Řím nám říká výslovně: „Tyto diskuse nám při tom budou nápomocné.“ Jsme tak trochu jako katalyzátor, který pracuje na tom, aby

tuto směsici očistil od podivných, zvláštních, mylných, neuspořádaných a zmatených myšlenek. A již to je velice dobré.

Je zde však ještě něco jiného, co mě velmi udivuje a co mě zároveň činí velmi šťastným, a byl bych rád – doufám, že se to jednoho dne otevřeně ukáže –, ano, rád bych viděl, aby to, co bych Vám nyní chtěl říci, nebylo jen smyšlení dvou či tří osob, ale něco, co je přesně linií Církve. Jedna malá věta shrnuje tuto novinku, krátká věta od Msgr. Pozza, sekretáře Komise *Ecclesia Dei*, jenž je v Římě naším partnerem při rozhovorech a který nám říká, že tyto otázky, jako ekumenismus, náboženská svoboda, dokonce i liturgická reforma a *Nostra aetate*, nejsou žádná „kritéria katolicity“. Co to však znamená, „kritéria katolicity“? To jsou prvky, s nimiž musí člověk nutně souhlasit, aby byl katolíkem. Jinak řečeno, pokud to nejsou žádná kritéria katolicity, máme potom právo myslet si a říkat něco jiného bez toho, že bychom tím již nebyli katolíky. A to zcela otevřeně řekl Msgr. Pozzo. Je to velmi důležité.

Podle mého názoru bude nějaký čas o nás probíhat debata. Bude veřejná, nebo spíše zákulisní? Je však již tu. Debata s progresisty, s těmi, jimž papež Benedikt XVI. vyčítal, že chtějí pozvednout II. vatikánský koncil na „superdogma“, a kteří skutečně chtějí Církvě vnutit představu, že tyto body jsou absolutně závazné. Taková je skutečně Církev dneška, to je jejich základ pro Církev dneška. A najednou nám řeknou: „Ale ne, s tím nemusíte souhlasit, abyste byli katolíky.“ To je přirozeně nanejvýš důležité, je to velký boj. Když člověk přemýšlí o tomto boji idejí, narazí na tomto místě na něco velmi důležitého. A nyní tady máte zase hlasy, které je možno pozvolna stále více vnímat a které říkají, že s těmito kritérii nelze nechat Bratrstvo projít, že je to prý nepřipustné. Uvidíme.

Otázka: Abychom se vrátili k formulaci „nechat Bratrstvo projít“... Existuje církevněprávní návrh Říma, hovořilo se o personální prelaturě a nedávno prohlásil biskup Schneider, že Vás vyzval, abyste tento církevněprávní návrh opravdu rychle přijal, i když není dokonalý. Obdržel jste takovou výzvu? A pokud ano, nebyla by potom nauková shoda odsunuta na nižší úroveň? Jak se Bratrstvo přesně staví k tomuto bodu?

Biskup Fellay: Biskup Schneider mi napsal, už je to však asi rok. Nemám od něho tedy nic aktuálnějšího. V každém případě jsem nic takového nedostal. Problémem ale není kanonická struktura. Tato struktura je, jak si myslím, upravená opravdu dobře. Ještě existují body, které by se, řekněme, měly zdokonalit v detailech. Nápad jako takový je vyhovující a přiměřený; odpovídá našim potřebám. Z tohoto hlediska jsem spokojen. Ještě jednou: jsou tu body, které se musí vylepšit, body, o nichž se diskutuje. Problém nespočívá v této struktuře, kterou nám nabídli. Kdyby se otázka týkala jen toho, řekli bychom

ihned „ano“. To není problém. Problémem je zápas myšlenek. Církev, která po 40 let prosazuje směr, který je právě tímto moderním směřováním, směr, proti kterému bojujeme, kvůli čemuž jsme byli prohlašováni za schismatiky, za stojící mimo Církev a co všechno ještě... – je tato Církev připravena nás nechat jít naší cestou; ano, či ne? Arcibiskup Lefebvre hovořil o tom, aby nás „nechali provést experiment tradice“. Nechají nás jej provádět – ano, nebo ne? –, anebo nám to při nejbližší příležitosti oplatí a zítra od nás budou vyžadovat, abychom se přizpůsobili tomu, proti čemu 40 let bojujeme, a vzdali se toho, čeho nejsme ochotni se vzdát? Na tom vše záleží, na tom záleží opravdu všechno.

S veškerou touto novou vstřícností, kdy nám říkají, že to či ono není kritérium katolicity, se ukazuje, jak se zdá, jistá cesta. Jsou to jen dveře, nebo je to skutečná cesta? Je to bezpečná cesta? Budeme moci skutečně nadále dělat vše tak, jak jsme to dělali dosud? A pro nás je zjevné, že to nebude konec veškerého boje: omyl zůstane omylem. Dnes jako včera zůstáváme tedy stejnou měrou přesvědčeni o tom, že tu jsou omyly, které se v Církvi rozšířily a které jsou schopny přivést Církev do záhuby. Samozřejmě chápeme, že je zapotřebí určitý čas pro očišťování, aby se omyly odstranily. Tomu rozumíme. Není možné člověka změnit tak snadno. Došlo k osvojení si mnoha špatných návyků. Už i návrat ke svaté liturgii, ke konkrétní svaté liturgii, se nedá, což chápeme, zvládnout za týden.

Ale je tu vůbec vůle vymanit se z tohoto směru, který byl zaveden na koncilu? A zde vidíme, že nám povoláné, vedoucí hlasy říkají: „Ne, pokračujeme dále.“ A my pak zůstaneme mimo zákon? Tolerování mimo zákon? Lze říci, že s papežem Františkem naprosto nepochopitelným způsobem více než tolerování. Přesto však na okraji. Jestliže tam zůstaneme, bude to dále pokračovat, nebo nás budou chtít zítra nechat splynout s oním velkým hnutím, na které Církev umírá. To je otázka. A dokud to nebude dostatečně upraveno, nemůžeme činit žádné další kroky.

Pouť k sv. Antonínovi

6. května – 8.00 hod. Mše sv. ve Frýdlantě nad Ostravicí
po Mši sv. pěší pouť na Prašivou

Mariánská pouť do Říмова

13. května – 9.00 hod. Mše sv. ve Včelné u Českých Budějovic
po Mši sv. pěší pouť do Říмова

POŘAD BOHOSLUŽEB NA DUBEN – KVĚTEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

23. 4. a 28. 5. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (v květnu následuje májová pobožnost)
1. 4. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 4. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
9. 4. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
13. 4. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
14. 4. – 10.00 – Jitřní hodinky
– 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku, zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty
15. 4. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení
16. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů
17. 4. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem
25. 4. – 17.30 – Sv. Marka – Prosebné procesí a Mše sv.
Květnové pátky – 18.00 – Májová pobožnost
3. 5. – 18.00 – Nalezení sv. Kříže – Mše sv. a uctění ostatků sv. Kříže
4. 5. – 18.00 – Sv. Floriána – Mše sv. chorální
5. 5. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 5. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
13. 5. – 10.00 – Mše sv. chorální a fatimská pobožnost
16. 5. – 18.00 – Sv. Jana Nepomuckého – Mše sv. a svatojánská pobožnost
22. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
23. 5. – 17.30 – Prosebné procesí a Mše sv.
24. 5. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
25. 5. – 18.00 – Nanebevstoupení Páně – Mše sv. (chorální)
31. 5. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.
30. 5. a 31. 5. ráno Mše sv. není

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
13. 4. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání
v Getsemanské zahradě
14. 4. – 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku
15. 4. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty
16. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

2. 4. – 10.00 – Mše sv. chorální
16. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů
7. a 21. 5. – 10.00 – Mše sv. chorální
30. 4. – 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

2. 4.
7. a 21. 5. – 10.00 – Mše sv. chorální
16. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

9. a 23. 4.
14. a 28. 5. – 10.00 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

2. 4. – 17.30 – Mše sv. chorální
16. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů
7. a 21. 5. – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

9. 4. a 14. 5. – 17.30 – Mše sv. chorální
23. 4. a 28. 5. – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 4. a 6. 5. – 16.00 – 1. sobota – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

6. 4. a 18. 5. – 17.30 – Mše sv.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum - malý sál, Jiráskova 7

30. 4. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorit: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **258469826**

Kód banky: **0300**